§ 5 odst. 3 cit. zákona nejpozději při místním šetření si nárok na to zachoval. Na tomto svém právním názoru trvá soud i v tomto případě. S tohoto právního stanoviska jeví se také shora reprodukovaná námitka bezdůvodnou.

Č. 13.052.

Váleční poškozenci: * Předpis § 4 odst. 2 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb. o požitcích válečných poškozenců připouští ideální zjištění ročních služebních požitků podle měsíčních jejich částek.

(Nález z 10. listopadu 1937 č. 2276/36-3.)

Věc: Emil H. v Silberbachu proti rozh. min. soc. péče v Praze z 20. února 1936 o invalidním důchodu.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Výměrem z 22. července 1935 nepřiznal zem. úřad pro válečné poškozence v Čechách Emilu H. nárok na důchod od 1. července 1933 do 31. prosince 1933, že — byv 7. dubna 1935 přijat do služeb státu za týchž pracovních podmínek jako jiní zřízenci — obdržel v době od 1. července 1933 do 31. prosince 1933 na požitcích 3.640 Kč, takže — ježto jeho neschopnost k výdělku nedosahuje 50% — nepřísluší mu podle § 4 odst. 2 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb. za tu dobu nárok na důchod. —

Min. soc. péče nař. výměrem odvolání Emila H. zamítlo.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Na sporu je výklad ustanovení § 4 odst. 2 požit. zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb., podle něhož válečný poškozenec, jenž byl přijat do služeb státu, země, kraje, obce nebo veřejného fondu nebo nějakého jejich podniku, jakož i do služeb soukromých drah za týchž pracovních podmínek, za jakých jsou přijímáni jiní zřízenci téže kategorie služební, a jehož služební požitky (peněžité a naturální) převyšují 6.000 Kč ročně, má po dobu, po kterou má požitky z tohoto služebního poměru, nárok jenom, je-li aspoň z 50% neschopen výdělku; v tomto případě přísluší mu polovice důchodu, jenž by mu jinak podle tohoto zákona příslušel.

Ustanovení toto jest — jak žal. úřad právem vyslovil — ustanovením speciálním, které nutno vykládati z jeho vlastního znění a nikoli z ustanovení § 2 cit. zákona. Znění ustanovení 2. odst. § 4 požit. zákona, zejména slova »má po dobu, po kterou má požitky z tohoto služebního poměru«, dávají jasně výraz myšlence zákonodárcově, že válečný poškozenec nemá nároku na důchod po tu dobu, po kterou právě má požitky ze služebního poměru v cit. ustanovení jmenovaného, a jest intencí zákona, aby válečný poškozenec nepobíral od státu důchodu v době, kdy má příjmy plynoucí z uvedeného poměru služebního, při čemž přirozeně v úvahu přicházejí požitky skutečně pobírané, nikoli snad příjem, který má býti základem pro ukládání daně z příjmu. Mluví-li pak

dále cit. ustanovení »o služebních požitcích převyšujících 6.000 Kč ročně«, plyne z toho zřejmě, že uvedená částka 6.000 Kč nemá býti považována jen za hranici příjmovou, jak tomu je v § 2 cit. zákona, nýbrž i za kvalifikační znak onoho služebního poměru v tom směru, že musí jíti o služební poměr, s nímž jsou spojeny roční služební požitky 6.000 Kč. Ustanovení § 4 odst. 2 nerozeznává nikterak, zda služební poměr trval po celý kalendářní rok nebo jen po dobu kratší. Ježto tedy válečný poškozenec nemá za předpokladů v zákoně uvedených nároku na invalidní důchod p o t u d o b u, p o k t e r o u má požitky ze služebního poměru ve stanovené výši, nezáleží na tom, zda c e l ý obnos ročních požitků ze služebního poměru byl již percipientu vyplacen, a připouští tedy zákon ideální zjištění ročního obnosu služebních požitků podle jejich částí, zaměstnanci vyplácených. Získal-li tedy válečný poškozenec zaměstnání u zaměstnavatele v odst. 2 § 4 požit. zákona uvedeného, nutno vždy porovnávati, zda příjem válečného poškozence z tohoto služebního poměru převyšuje ideální příjem ze služebního poměru 6.000 Kč ročně. Ježto pak invalidní důchod se vyplácí podle ustanovení § 30 odst. 3 zákona č. 142/1920 Sb. měsíčně a ježto pak podle toho, co shora řečeno, jest intencí zákona, aby válečný poškozenec nepobíral od státu důchod v době, kdy má příjmy plynoucí z uvedeného služebního poměru, nutno porovnávati, zda služební požitky válečnému poškozenci měsíčně vyplácené převyšují ideální měsíční požitky z ročních 6.000 Kč, t. j. částku 500 Kč měsíčně.

Tento výklad podporuje také znění prováděcích předpisů k zákonu o požitcích válečných poškozenců č. 353/1922 Sb., které v ustanovení odst. 12 k § 4 výslovně uvádějí, že změna v požitcích válečného poškozence, vyplývající z okolnosti, že byl do takovýchto služeb přijat nebo z nich propuštěn, provede se ihned od p r v n í h o dne měsíce následujícího přijetí do služeb (propuštění ze služby). Provedení tohoto ustanovení bylo by vyloučeno, kdyby byl správný názor stížností hájený, neboť změna v požitcích válečného poškozence mohla by se provésti teprve tehdy, až by bylo zjištěno, že služební požitky válečnému poškozenci během roku vyplacené dosáhly již skutečně částky 6.000 Kč, tedy nikoli ihned od prvního dne měsíce následujícího přijetí do služeb.

Z uvedených vývodů pak plyne, že — činí-li měsíční služební požitky ze služebního poměru zaměstnance v § 4 odst. 2 požit. zákona uvedeného méně než 500 Kč — má válečný poškozenec nárok na důchod, převyšují-li však služební požitky tuto částku, pozbývá poškozenec nároku toho buď zcela nebo zčásti.

V daném případě nepřiznal úřad st-li nárok na důchod od 1. července do 31. prosince 1933, ježto st-l, byv přijat do služeb státu za týchž pracovních podmínek jako jiní zřízenci, obdržel v době od 1. července do 31. prosince 1933 na požitcích 3.640 Kč, tedy částku převyšující služební požitky 6.000 Kč ročně. Proti výši přijaté částky stížnost nemá námitek. Ale pak právem nepřiznal úřad st-li nárok na důchod, neboť jeho skutečný příjem za uvedených 6 měsíců převýšil ideální příjem ze služebního poměru z požitků 6.000 Kč ročně za tutéž dobu.

Pokud stížnost poukazuje k tomu, že při právním názoru zastávaném žal. úřadem by válečný poškozenec, který má pravidelné roční požitky

ze služebního poměru částku 6.000 Kč nepřevyšující, byl na tom lépe než poškozenec, který ve služebním poměru jen několik málo měsíců, za něž má sice více než 500 Kč měsíčně, avšak za ostatní měsíce nemá nic, je stížnosti přisvědčiti, leč okolnost ta sama o sobě nemůže odůvodniti výklad stížností hájený, neboť shora uvedená nesrovnalost, která vzniká všude tam, kde právní nárok je závislý na příjmech určité výše, spočívá na zákonném ustanovení, které vylučuje válečného poškozence z nároku na důchod po dobu, po kterou má služební požitky převyšující 6.000 Kč ročně. — —

Č. 13.053.

Živnostenské právo: I. Před dozorčím zákrokem podle § 146 živn. řádu nemusí býti strana slyšena, není-li to nutno ke zjištění skutkové podstaty tohoto zákroku. — II. * Výrazem »nejméně dvouleté zaměstnání« v bodu 8 min. nař. č. 196/1907 ř. z. ve znění min. nař. č. 14/1918 ř. z., jež je potřebné pro průkaz způsobilosti k nastoupení živnosti zařizování plynovodů a vodovodů, nerozumí se doba učební.

(Nález z 12. listopadu 1937 č. 502/35.)

Věc: Miroslav U. v Olomouci proti rozh. min. obchodu v Praze z 27. listopadu 1934 o zrušení koncese.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Městská rada v Olomouci udělila výměrem z 30. října 1933 Miroslavu U. koncesi k provozování živnosti instalování plyno- a vodovodů (§ 15 č. 17 živn. řádu) se stanovištěm v Olomouci, nábřeží Přemyslovců č. 12.

Zem. úřad v Brně výměrem z 6. prosince 1933 odvolání společenstva živností kov zpracujících zamítl.

Min. obchodu u příležitosti dozorčí stížnosti společenstva živností kov zpracujících v Olomouci zakročilo z moci úřadu ve smyslu § 146 odst. 4 živn. řádu a zrušilo nař. rozhodnutím výměr zem. úřadu v Brně z 6. prosince 1933, jakož i výměr městské rady v Olomouci z 30. října 1933, ježto udělením koncese byl porušen předpis min. nař. z 6. srpna 1907 č. 196 ř. z. ve znění upraveném min. nař. ze 4. ledna 1918 č. 14 ř. z. Výrok ten odůvodnilo takto: Miroslav U. se učil od 1. července 1927 do 9. května 1931 — tedy po dobu delší tří let — řemeslné živnosti instalatérské u Františka Š. v Olomouci. Podle vysvědčení byl prakticky zaměstnán od 9. května do 5. června 1931 — t. j. 26 dnů — u Františka Š., instalatéra v Olomouci. V roce 1931/32 a 1932/33 navštěvoval strojnický odbor státní průmyslové školy mistrovské v Přerově. Absolutoriem této mistrovské školy vyhověl Miroslav U. jen zčásti náhradnímu průkazu, neboť prokázal zároveň pouhých 26 dnů zaměstnání při instalatérských pracích, oproti výslovně normou předepsaných minimálních dvou let. Dobu učební nelze považovati za »zaměstnání při instalačních pracích«, neboť učeň si především osvojuje základní poznatky o použí-